

BP., KELETI PÁLYAUDVAR- DUISBURG, TAXIVAL

– AKARATLANUL IS LEHET EMBERCSEMPÉSZ A TAXIS –

Április közepén történt, hogy odajött hozzám egy család – apa, anya és két gyerek – és megkérdezték, mennyibe kerülné az út Németországba, pontosabban Duisburgba? – kezdte mesélni a minden taxis számára tanulságos történetét kollégánk.

– Elbeszélésük szerint ugyanis annyi pénzük nem volt, hogy ezt az utat vonaton tegyék meg. Ezt leellenőriztük, és az 1100 márka körüli vasúti tarifánál olcsóbb, 900 márkás összegben meg is állapodtunk. Mielőtt azonban nekivágtunk volna a kb. 1100 km-es távnak, megkérdeztem, vajon van-e vízumuk? Azt válaszolták, hogy ők görög állampolgárok és így számukra sem Ausztriába, sem Németországba nem kell vízum. Megnéztem az útlevelüket, tényleg görög útlevél volt, és a két gyerek is be volt pecsételve az apához. Egyébként nálunk az a szokás, hogy az útlevelet mindig megnézzük (bár most már úgy látszik, ezt is lehet rosszul megállapítani). Kontrollként megpróbáltam velük szerbül beszélni – miután Belgrádon keresztül érkeztek, nehogy esetleg albánok, vagy jugoszlávok legyenek – de egy kukkot sem értettek, tehát abban biztos voltam, hogy nem szerbek. Sajnos görögül nem tudok, így csak később derült ki, hogy törökök.

Tehát megegyeztünk, és elindultunk Hegyeshalom irányába. Útközben egyszer álltunk meg, amikor a férfi felhívta a családját és közölte: csak estefelé érkeznek, taxival. A határon a „magyar sávba” álltam. Sorra kerülésünkkor először a magyar, majd az osztrák oldalon ellenőrizték az iratokat, és – bár az autóra még videokamerát is irányítottak –, minden rendben volt. (A taxióra nem működött, hiszen az összegben előre megállapodtunk.)

Irány a német határ! Kb. 15 óra felé értem Passaubá. Tudtam ugyan, hogy itt szigorúbbak, de az út erre volt rövidebb és eszembe sem jutott, hogy gond lehet...

A határnál az osztrákokat nem is láttam. A németek viszont félreállítottak. Úgy gondoltam, rutinellenőrzés. A táskákban kezdtek kotorászni, hosszan és nagyon alaposan. Ez már gyanús volt. Egyszer csak fényképeket találtak. Ekkor egy másik vámost hívtak oda, aki nézegette a fényképeket és megállapította, hogy azok nem Görögor-

szágban, hanem Törökországban készültek. Ezután az útleveleket is alaposabban vették szemügyre, aminek eredménye az lett, hogy kiderült: hamisak. Kis idő után – némi fenyegetésre – előkerültek az igaziak is, amelyekbe egy óra várakozás után beütötték, hogy: visszafordítva.

Visszakerültünk tehát Ausztriába. A török családot bevitték a határőrség parancsnokságára, és kinnt maradtam az autónál. Két óra után megjelent az egyik határőr és ki akarta venni a csomagokat. Én mondtam, hogy ennek semmi akadálya, de előbb ki kellene fizetni a taxit. Miután a törökök is elismerték, hogy még nem rendezték a számlát, az osztrákok azt mondták, hogy jó, de előbb rendezzük az alapproblémát. Tehát ismét vártam egy-két órát, és közben szereztem egy magyar-német tolmácsot, aki egyébként a német határon dolgozik – hivatalból. Vele bementünk a parancsnokhoz megkérdezni, meddig kell még várakoznom? Ugyanis ekkorra már biztos voltam benne, hogy az utasaimat nem vihetem tovább. A tolmácsnak azt mondták, hogy nincs semmi gond velem, a taxit is ki fogják fizettetni, de nincs elég nagy autójuk arra, hogy a török családot bevigyük a faluba a rendőrségre. Így tölem türelmet kértek, meg azt, hogy segítsek fuvarozni a törököket. A tolmácsot kifizettem – ez 20 márka volt – és elindultam a falusi rendőrségre. A vicc az volt, hogy egy nagy kombi kísért egész végig az úton. Nem is értettem, miért kellett az én autóm? Miután megérkeztünk, bementünk a rendőrségre. A törököket levetkőztették, ujjlenyomatot vettek tőlük. Az én irataimat is lemásolták, és mindenféle kérdést tettek fel. Például, hogy milyen a családi állapotom, önálló taxis vagyok, vagy valamelyik céghez tartozom-e?

Egy kis idő után az intézkedő rendőr felhívta a főnökét, majd felszólított, hogy vegyem elő a nálam lévő pénzt. Megtettem, és az 1100 schillingből, 500 márkából az asztalon kellett hagynom 1000 schillinget büntetésként, vagy kaucióként – ezt nem értettem pontosan – azért, mert olyan embereket szállítottam, akiknek nem volt megfelelő útiokmányok. A törökök 1000 márkájából is lefoglaltak büntetésként 300-at.

Ismételt várakozás után a rendőrök kitárlták, hogy vigyem vissza utasaimat Magyarországra, ahogy hoztam. Én erre megkérdeztem, hogy mi lesz, ha a magyar határhoz közel ismét megbüntetnek egy ezresre? Azt mondták, hogy ez nem érdekli őket. Így vagy úgy, de vigyem el őket. Ha másképp nem, akkor legalább Nickelsdorfig. Onnan pedig gyalogoljanak át.

Nem volt mit tenni. Elindultam a törökökkel, de az útlevelük a zsebemben volt. Az autópályán megemlítettem az utasomnak, hogy most már jó lenne kifizetni a taxit. Ő erre közölte, hogy csak akkor fizet, ha megkapják az útlevelüket. Én viszont azt nem mertem odaadni nekik, mert tudtam, hogy abban a pillanatban kiugranak az autóból és elfutnak, amiből viszont Nickelsdorfnál nekem lenne kellemetlenségem. Így kisebb vita után úgy döntöttem, visszafordulok, mert már a török is elvesztette a türelmét.

A rendőrségre ismét visszatérve közöltem, hogy nem tudom garantálni a fuvar a magyar határig, mert ki akartak szállni az autópályán.

Erre már agresszívebben beszéltek velem: hogy ez az én ügyem, és lerendezni is nekem kell, de ezeknek menni kell Ausztriából.

Szerencsémre a nagy kiabálás közben a török elveszítette a türelmét, közölte: semmiképpen nem ül vissza a taximba. Tolmácsot, ügyvédet követelt. Ezt az osztrákok nem voltak hajlandók teljesíteni. Elvették a maradék pénzüket, amiből telefonon megrendelték a vonatjegyet Hegyeshalomig. A pályaudvarra nekem kellett kivinnem őket, ahol a rendőrök a maradék 300 márkát nekem adták, hogy belátásom szerint adjak belőle a törököknek az útra. Én adtam annyit, hogy a gyerekeknek tudjanak üdítőket, szendvicseket venni. A maradék pénz pedig még a benzint sem fedezte, nemhogy a bírságot, fuvardíjat.

Tulajdonképpen úgy gondoltam, hogy a történet itt véget ért, mert ezt követően néhány óra alatt hazaértem, problémamentesen. Azonban most, közel egy hónap után levelet kaptam, melyben újabb bírságról értesítenek, de ez már egy újabb történet lehetne.